مقایسه می‌کردید تا متوجه تفاوت‌ها شوید. علت اصلی به‌وجود آمدن این مسائل این بود که فدراسیون تیراندازی به اندازه‌ی کافی آدم فنی ندارد. نمی‌گویم رییس فدراسیون باید فنی باشد، اما به‌حتم مشاوران فنی و کمیته فنی و... می‌توانند کمک کنند کارها بهتر انجام شوند. در فدراسیون تیراندازی انسان‌های شریف و بزرگواری کار می‌کنند و تصمیم می‌گیرند، که همه قابل احترام هستند اما متاسفانه شناخت کافی در مورد ورزش تیراندازی و برخی شناختی از ورزش قهرمانی ندارند و همین مسئله مشکلاتی را به وجود آورده بود. هرچند حمایت‌های خوبی از سوی ریاست فدراسیون انجام گرفت که قابل تقدیر است.»

مگر می‌شد بدون فشنگ تمرین کرد

هاشمی حرف‌هایش را با اشاره به برنامه‌هایی که بر سر آنها اختلاف‌هایی به وجود آمد، ادامه می‌دهد: «اگر خواسته بودم مسابقات آزاد و لیگ برگزار شوند، به خاطر این بود که تیراندازان یک سال مسابقه نداده بودند و نیاز داشتند در مسابقه خود را محک بزنند، ضمن اینکه به خاطر کرونا خیلی از باشگاه‌ها تعطیل شده بودند و باید انگیزه ایجاد می‌کردیم تا ورزشکاران کل کشور که سرمایه‌های این رشته هستند، تمریناتشان را به طور جدی از سر بگیرند. همچنین درباره‌ی موضوع فشنگ صحبت کردم که خیلی بدیهی است. مگر می‌توان با تمرین خشک (بدون فشنگ) تیم ملی را برای المپیک آماده کرد؟!»

به خاطر ملی‌پوشان المپیکی برگشتم

سرمربی تیم‌ملی تیراندازی با عبور از این موارد به اینجا می‌رسد که چه شد تصمیم به برگشتن گرفت: «انتظار داشتم بعد از کناره‌گیری من، فدراسیون مربی دیگری را معرفی کند تا تمرینات بچه‌ها عقب نیفتد، اما این اتفاق نیفتاد و ملی‌پوشان بدون تمرین مانده بودند. بنابراین به منظور احترام به مدیران ارشد ورزش کشور که جلسات متعددی در این زمینه برگزار کرده بودند و به‌خاطر بچه‌ها که حدود دو ماه تمرین متمرکز نداشتند و هر روز از شرایط آمادگی دورتر می‌شدند، برگشتم»

حاشیه‌هایی که درباره‌ی حقوق سرمربی تیم ملی پیش آمد هم مسئله‌ای نیست که راحت از کنارش بگذریم. مغز متفکر تیم ملی تفنگ، درباره‌ی این مسائل هم اظهارنظر جالبی دارد: «پس از بازگشتم، یکی از خبرگزاری‌ها به دروغ اعدادی را در مورد افزایش حقوق من منتشر کرده بود، درحالی‌که تنها اتفاقی که افتاده بود این بود که حقوقم نسبت به یک‌سال‌ونیم پیش، پنجاه درصد افزایش پیدا کرده بود که با توجه به تورم بی‌سابقه در کشور بدیهی است. درعین‌حال بلافاصله پس از بازگشتم به تمرینات، به‌طور رسمی اعلام کردم هیچ حقوقی از فدراسیون نمی‌خواهم و به‌صورت افتخاری تا المپیک در خدمت تیم تفنگ خواهم بود که درنهایت رییس فدراسیون با این امر موافقت نکردند. اما نکته‌ی جالب‌تر اینکه چند روز بعد از بازگشتم، یکی از مسئولان فدراسیون در مصاحبه‌اش با همان خبرگزاری عنوان کرده بود از رقم قرارداد هاشمی اطلاعی ندارم، اما می‌دانم که ایشان از کمیته‌ی ملی المپیک هم حقوق می‌گیرد! درواقع اشاره‌ی ایشان به کمک‌هزینه‌ای بود که از سوی کمیته‌ی ملی المپیک به همه‌ی ورزشکاران و مربیان المپیکی پرداخت می‌شود و کمیته‌ی ملی المپیک این قضیه را به‌طور رسمی اعلام کرده است.»

الهه احمدی نخواست در انتخابی‌ها شرکت کند

الهام هاشمی درباره‌ی عدم تلاش الهه احمدی برای موفق شدن در پروسه‌ی انتخابی و حضورش در المپیک می‌گوید: «الهه احمدی افتخارات بسیار بزرگی در تیراندازی ایران و جهان به دست آورده است. چند سال پیش در رنکینگ جهانی، جایگاه اول تفنگ بادی زنان را داشت. به مقام قهرمانی فینال فینالیست‌های جهان رسیده بود. دو بار رتبه‌ی ششم المپیک و بارها قهرمانی جهان را به دست آورد و باعث افتخار بود اگر در انتخابی‌های المپیک توکیو هم شرکت می‌کرد، اما خودش ترجیح داد پس از سال‌ها افتخارآفرینی مدتی استراحت کند.»

کرونا و تحریم‌ها فرصت‌های زیادی را از ما گرفتند

هاشمی با تاکید بر اینکه نمی‌توان برای المپیک پیش‌بینی داشت، اما جملاتی را به زبان می‌آورد که نشان می‌دهد درباره‌ی المپیک توکیو ناامید نیست: «به‌حتم ما همه‌ی تلاشمان را انجام می‌دهیم. در تفنگ بادی زنان بیشترین شانس را داریم. اما اینکه اولین مدال المپیک در تفنگ بادی زنان توزیع می‌شود، بار روانی زیادی برای همه‌ی ورزشکاران این رشته به‌وجود می‌آورد. در میکس بادی می‌توانیم امیدوار باشیم. در سه‌وضعیت هم در صورت داشتن فشنگ مناسب و کافی و یکسری تجهیزات، می‌توانستیم شانس داشته باشیم چراکه وضعیت ملی‌پوشان ما از نظر تکنیکی بسیار امیدوارکننده است. اردوهای برون‌مرزی به‌منظور تهیه‌ی مهمات و تجهیزات داشتیم و سعی کردیم اردوهای خوبی برگزار کنیم. ما به‌خاطر کرونا و تحریم‌ها، فرصت‌های زیادی را از دست دادیم و در دو،سه ماه منتهی به توکیو، سعی شد این مسئله جبران شود.»

حادثه‌ی بزرگ المپیک نگرانی خاص خود را دارد

جواد فروغی: شاید طلا بگیرم اما راضی نباشم

با خاطری جمع و اعتمادبه‌نفس بالا تمریناتش را دنبال کرد تا روزی که قرار است قدرتش را مقابل حریفانش در توکیو به نمایش بگذارد، از خودش راضی باشد. در تمام روزها و ماه‌های اخیر آنقدر کارش را درست انجام داد که به نرفتن و نرسیدن به المپیک فکر نکرد. جواد فروغی که یکی از امیدهای تیراندازی ایران برای المپیک پیش رو است، یک سال گذشته را در چند جمله خلاصه می‌کند: «بعد از پشت سر گذاشتن موج اول، دوم و سوم کرونا و روزهایی که در منزل تمرین کردیم، اردوهایمان را شروع کردیم. طبیعی است که به‌خاطر شرایط خاصی که داشتیم، نمرات و امتیازهایمان در شروع اردوها خیلی خوب نبود اما اردوها را به‌گونه‌ای پشت سر گذاشتیم که خیلی سریع عقب‌ماندگی را جبران کردیم. در رقابت‌های «برخطی» که با کشورهای مختلف داشتیم نیز خدا را شکر توانستیم امتیازهای خوبی ثبت کنیم. نمی‌گویم عالی بودیم اما اگر بخواهم درصد بدهم، می‌توانم بگویم که کم‌کم آماده شدیم تا حالا با آمادگی کامل راهی توکیو شویم.»

فروغی برای اولین بار در المپیک شرکت می‌کند و حضور در این رویداد را نه به‌واسطه‌ی اینکه اولین حضورش است، بلکه به‌این‌خاطر که حادثه‌ی بزرگی است، اتفاق ویژه‌ای م ی‌داند: «المپیک رویدادی است که هر ورزشکاری از زمان ورود به ورزش و از همان دوران نوجوانی به آن فکر می‌کند و قله‌ی کارش است. حادثه هرچقدر بزرگتر باشد، نگرانی برای ورود به آن بیشتر است و استرس و اضطراب خود را دارد. من هم برای ورود به این رویداد نگرانی‌هایی دارم، اما شرایط تیراندازی کمی با رشته‌های دیگر متفاوت است. ما نیاز داریم علاوه‌بر آمادگی جسمی، آمادگی روحی زیادی داشته باشیم و به خاطر همین، علاوه بر تمرینات جسمی، تمرینات روحی-روانی بیشتری داریم. مثل یوگا، تصویرسازی ذهنی و هرآنچه به آمادگی ما بیشتر کمک می‌کند.»

فروغی در پاسخ به این سوال که چه اتفاقی در المپیک بیفتد، او با رضایت این رویداد را ترک می‌کند، می‌گوید: «من اگر بتوانم به‌عنوان یک تیرانداز، بهترین عملکرد خود را متناسب با توان فنی‌ام داشته باشم، راضی از هر مسابقه‌ای خارج می‌شوم. بارها شده بالاترین نمره را حتی با اختلاف از رقبایم کسب کردم و اول شدم اما وقتی از مسابقه خارج شدم راضی نبودم. چون می‌دانم تیری که زدم، حاصل صد درصد عملکرد من نبود و عوامل دیگری مثل وزش باد در آن اثرگذار بود. در مورد المپیک هم همینطور است. به‌حتم مدال المپیک برایم بسیار باارزش است و به‌دنبال به دست آوردنش هستم، اما شک ندارم اگر طلا بگیرم اما بدانم رقبایم ضعیف ظاهر شدند یا عامل دیگری در این نتیجه تاثیرگذار بود، مسابقه را خوشحال ترک نخواهم کرد. تلاش می‌کنم هرچه در چنته دارم بگذارم و به بهترین نتیجه‌ی متناسب با توانم برسم. این راضی‌ام می‌کند.»